РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

25 февруари 2010 година*

По дело C-381/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Bundesgerichtshof (Германия) с акт от 9 юли 2008 г., постъпил в Съда на 22 август 2008 г., в рамките на производство по дело

Car Trim GmbH

срещу

KeySafety Systems Srl,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász (докладчик), г-н G. Arestis и г-н T. von Danwitz, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за KeySafety Systems Srl, от адв. C. von Mettenheim, Rechtsanwalt,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, в качеството на представител,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа H. Walker, в качеството на представител, подпомагана от г-н A. Henshaw, barrister,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа A.-M. Rouchaud-Joët и г-жа S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 септември 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, точка 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74, наричан по-нататък „Регламентът“), и по-специално до въпроса как следва да се провежда разграничение между договорите за „продажба на стоки“ и договорите за „предоставяне на услуги“, както и как следва да се определя мястото на изпълнение при дистанционна продажба.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между дружеството Car Trim GmbH (наричано по-нататък „Car Trim“) и предприятието KeySafety Systems Srl (наричано по-нататък „KeySafety“) с предмет договорни задължения на страните за доставка на части за производството на системи за въздушни възглавници.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 По силата на член 68, точка 1 от Регламента, влязъл в сила на 1 март 2002 г., същият заменя между всички държави членки, с изключение на Кралство Дания, Брюкселската конвенция от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32), изменена с последващите конвенции за присъединяването към нея на новите държави членки.

4 Съгласно съображение 2 от Регламента същият е насочен в интерес на доброто функциониране на вътрешния пазар към „уеднаквяване на правилата за конфликт на юрисдикции по граждански и търговски дела и за опростяване на формалностите с оглед бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения от държавите членки, които са обвързани по настоящия регламент“.

5 Съображения 11 и 12 от Регламента уточняват връзката между различните правила за компетентност, както и техните регулаторни цели, по следния начин:

„(11) Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен [критерий на привързване].

(12) Наред с местоживеенето на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между [юрисдикцията и спора] или с оглед да се улесни доброто [правораздаване].“

6 Член 2, точка 1 от озаглавения „Общи разпоредби“ раздел 1 на глава II от Регламента гласи:

„При условията на настоящия регламент, искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред [юрисдикциите] на тази държава членка.“

7 Член 5 от озаглавения „Специална компетентност“ раздел 2 на глава II от Регламента гласи:

„Срещу лице, което има местоживеене в държава членка, може да бъде предявен иск в друга държава членка:

1) а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;

б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:

— в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,

— в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

в) ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а);

[…]“.

8 Член 1, параграф 4 от Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 година относно някои аспекти на продажбата на потребителски стоки и свързаните с тях гаранции (ОВ L 171, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 89) гласи:

„Договорите за доставка на потребителски стоки, които [предстои да бъдат] изработени или произведени, също се считат за договори за продажба по смисъла на настоящата директива."

Международноправна уредба

9 Конвенцията на Организацията на обединените нации относно договорите за международна продажба на стоки, подписана във Виена на 11 април 1980 г. (наричана по-нататък „КМПС"), за Италия влиза в сила на 1 януари 1988 г., а за Германия — на 1 януари 1991 г.

10 Третата алинея на преамбюла на КМПС гласи:

„[…] [П]риемането на еднообразни правила, приложими към договорите за международна продажба на стоки и съвместими с различните социални, икономически и правни системи, ще допринесе за премахването на правните пречки в международната търговия и ще благоприятства развитието на международната търговия".

11 По смисъла на член 1, параграф 1, буква а) от КМПС:

„Тази конвенция се прилага за договори за продажба на стоки между страни, чиито места на дейност са в различни държави:

а) когато те са договарящи държави […]“

12 По отношение на материалния обхват член 3 от КМПС предвижда:

„1. Договорите за доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени, се считат за продажби, освен ако страната, която ги поръчва, се задължава да достави съществена част от материалите, необходими за изработката или производството.

2. Тази конвенция не се прилага за договори, в които преобладаващата част от задълженията на страната, която трябва да достави стоката, се състои в предоставяне на работа или други услуги.“

13 Съгласно член 30 от КМПС „[п]родавачът трябва да достави стоката, да връчи всички отнасящи се до нея документи и да прехвърли собствеността върху нея в съответствие с изискванията на договора и на тази [к]онвенция“.

14 Член 31 от КМПС гласи:

„Ако продавачът не е длъжен да достави стоката на някакво друго място, неговото задължение за доставка се състои:

а) ако договорът за продажба налага превоз на стоката — в предаване на стоката на първия превозвач за препращане на купувача;

[…]“

15 Член 6 от Конвенцията на Организацията на обединените нации относно предписания в областта на международната продажба на стоки, подписана в Ню Йорк на 14 юни 1974 г., гласи:

„1. Настоящата [к]онвенция не се прилага за договори, в които преобладаващата част от задълженията на продавача се състои в предоставяне на работа или други услуги.

2. Договорите за доставка на движими вещи, които предстои да бъдат изработени или произведени, се считат за продажби, освен ако страната, която ги поръчва, се задължава да достави съществена част от материалите, необходими за изработката или производството.“ [неофициален превод]

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

16 KeySafety, установено в Италия, доставя системи за въздушни възглавници на производители на италиански автомобили и от юли 2001 г. до декември 2003 г. закупува от Car Trim части, използвани за производството на тези системи, съгласно пет договора за доставка (наричани по-нататък „договорите“).

17 KeySafety прекратява едностранно договорите, считано от края на 2003 г. Car Trim, считайки, че договорите трябва да продължат действието си частично до лятото на 2007 г., разглежда едностранното им прекратяване като договорно нарушение и предявява иск за поправяне на вреди пред Landgericht Chemnitz — юрисдикция по мястото на производство на частите. Landgericht Chemnitz обявява, че не е компетентен да разгледа иска поради липсата на международна компетентност на германските съдилища.

18 Oberlandesgericht отхвърля жалбата на жалбоподателя.

19 Последната юрисдикция отбелязва, че договорите задължават жалбоподателя да произвежда за целите на автомобилостроенето въздушни възглавници с определена форма — като използва стоки, закупени от предварително определени доставчици — за да може да ги достави при поискване според нуждите на производствения процес на дружеството KeySafety, като спазва многобройни предписания, свързани с организацията на работа, контрола на качеството, опаковането, етикетирането, ордерите за доставка и фактурите.

20 Car Trim подава ревизионна жалба пред Bundesgerichtshof.

21 Според запитващата юрисдикция отговорът на тази жалба зависи от това дали Landgericht Chemnitz не е приел неправилно, че няма международната компетентност, която е трябвало да прецени въз основа на Регламента.

22 Отговорът на този въпрос зависи от тълкуването на член 5, точка 1, буква б) от Регламента, доколкото седалището на ответника, което по силата на член 2 от Регламента може да служи като критерий за компетентност, е в Италия и Oberlandesgericht приема, че не е налице нито изключителна компетентност на германските юрисдикции на основание на член 22 от Регламента, нито изрична или имплицитна пророгация на компетентност на основание на членове 23 и 24 от Регламента.

23 Следователно германските юрисдикции могат да имат компетентност по отношение на искове за поправяне на вреди само ако мястото на производство се счита за място на изпълнение на „въпросното задължение“ по смисъла на член 5, точка 1 от Регламента.

24 Запитващата юрисдикция счита, че компетентен е съдът, който е в най-тясна връзка по географски критерий поради мястото на изпълнение на характерната за договора престация. Следователно същата се определя от главната договорна престация, която би трябвало да се преценява в зависимост от икономически критерии, когато липсва друга подходяща връзка. Критерият, свързан с главната икономическа престация, следва и от член 3, параграф 2 от КМПС или от член 6, параграф 2 от Конвенцията на Организацията на обединените нации относно предписания в областта на международната продажба на стоки от 14 юни 1974 г.

25 В случаите, когато компетентният съд се определя по мястото на изпълнение съгласно член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента, мястото, където

продадените стоки са доставени или би трябвало да се доставят, следва да се определя въз основа на договора. Запитващата юрисдикция счита, че дори при дистанционните продажби мястото на изпълнение е мястото, където по силата на договора купувачът придобива или би трябвало да придобие право ефективно да се разпорежда с доставената стока.

26 При тези условия Bundesgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 5, параграф 1, буква б) от Регламента [...] да се тълкува в смисъл, че договорите за доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени, следва да се квалифицират като продажби на стоки (първо тире), а не като предоставяне на услуги (второ тире), дори когато купувачът е определил някои изисквания относно получаването, преработката и доставката на тези стоки, и по-специално относно гарантирането на качеството на производството, на надеждността на доставките и на безпрепятствената административна обработка на поръчката? Кои критерии са определящи, за да се направи разграничение?

2) Ако се приеме, че делото е за продажба на стоки, мястото, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени, когато става въпрос за дистанционни продажби, определя ли се по мястото на физическото предаване на купувача, или се определя по мястото, където стоките се предават на първия превозвач с оглед изпращането им на купувача?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

27 С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да установи как следва да се разграничават договорите за продажба на стоки и договорите за предоставяне на услуги по смисъла на член 5, точка 1, буква б) от Регламента при договор за доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени, когато купувачът е определил известни изисквания относно получаването, преработката и доставката на тези стоки.

28 В самото начало следва да се отбележи, че въпросът се поставя във връзка със спор между двама производители от автомобилния сектор. Този промишлен сектор се характеризира със силно сътрудничество между производителите. Предлаганият краен продукт трябва да е съобразен с точните изисквания и индивидуалните спецификации на купувача. Обикновено последният определя с точност нуждите си и дава указания за производството, които доставчикът трябва да спазва.

29 При такъв производствен процес, който се използва и в други сектори на съвременната икономика, производството на стоки може да включва предоставяне на услуги, което заедно с последващата доставка на крайния продукт допринася за осъществяването на крайната цел на разглеждания договор.

30 Текстът на член 5, точка 1, буква б) от Регламента не съдържа нито дефиниция на двете категории договори, нито елементи за тяхното разграничаване при продажба на стоки, която включва същевременно и предоставяне на услуги. В частност първото тире от посочената разпоредба, което се отнася до продажбата на стоки, не уточнява дали то се прилага и в случаите, когато въпросната стока трябва да се изработи или да се произведе от продавача при спазването на някои определени от купувача изисквания в това отношение, като се има предвид

обстоятелството, че такава изработка или такова производство или част от тях биха могли да се квалифицират като „услуга“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламента.

31 В това отношение следва да се напомни, че по отношение на договорите за продажба на стоки и на договорите за предоставяне на услуги член 5, точка 1 от Регламента възприема характерното за тези договори задължение като критерий на привързване за определяне на компетентния съд (вж. в този смисъл Решение от 23 април 2009 г. по дело Falco Privatstiftung и Rabitsch, C-533/07, Сборник, стр. I-3327, точка 54).

32 Като се има предвид това съображение, трябва следователно да се изхожда от характерното за разглежданите договори задължение. Договор, чието характерно задължение е доставката на стока, ще се квалифицира като „продажба на стоки“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента. Договор, чието характерно задължение е престиране на услуги, ще се квалифицира като „предоставяне на услуги“ по смисъла на посочения член 5, точка 1, буква б), второ тире.

33 За да се определи характерното за разглежданите договори задължение, следва да се вземат предвид следните елементи.

34 На първо място, следва да се отбележи, че квалифицирането на договор с предмет продажба на стоки, които първо трябва да бъдат изработени или произведени от продавача, е уредено от някои разпоредби от правото на Съюза и от международното право, които могат да дадат насоки за тълкуването на понятията „продажба на стоки“ и „предоставяне на услуги“.

35 Най-напред по силата на член 1, параграф 4 от Директива 1999/44 договорите за доставка на потребителски стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени, се считат за договори за продажба, а съгласно член 1, параграф 2, буква б) от тази директива всяка движима материална вещ се квалифицира като „потребителска стока“ с някои изключения, които не са релевантни в случай като този по главното производство.

36 По-нататък съгласно член 3, параграф 1 от КМПС договорите за доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени, се считат за продажби, освен ако страната, която ги поръчва, се задължава да достави съществена част от материалите, необходими за изработката или производството.

37 Освен това член 6, параграф 2 от Конвенцията на Организацията на обединените нации от 14 юни 1974 г. относно предписания в областта на международната продажба на стоки също предвижда, че договорите за доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени, се считат за продажби, освен ако страната, която ги поръчва, се задължава да достави съществена част от материалите, необходими за изработката или производството.

38 Посочените по-горе разпоредби следователно указват, че фактът, че стоката, която трябва да бъде доставена, следва преди това да бъде изработена или произведена, не променя квалификацията на разглеждания договор като договор за продажба.

39 Освен това Съдът достига до същия резултат в областта на обществените поръчки. В точка 64 от Решението от 11 юни 2009 г. по дело Hans & Christophorus Oymanns (C-300/07, Сборник, стр. I-4779) Съдът приема, че понятието „обществени поръчки за доставки“ — съдържащо се в член 1, параграф 2, буква в), първа алинея от Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116, и поправка в ОВ L 182, 2008 г., стр. 282) — обхваща и покупката на стоки,

независимо от въпроса дали разглежданата стока е предоставена на потребителите вече готова, или след като е изработена според техните изисквания. В точка 66 от посоченото решение Съдът достига до заключението, че при предоставянето на стоки, които са изработени и индивидуално приспособени в зависимост от нуждите на всеки клиент, направата на посочените стоки спада към доставката на разглежданите стоки.

40 На второ място, следва да се държи сметка за посочения от Комисията на Европейските общности критерий, свързан с произхода на материалите за преработка. Обстоятелството дали същите са доставени или не от купувача също може да се вземе предвид за целите на тълкуването на член 5, точка 1, буква б) от Регламента. Ако купувачът е доставил всички или по-голямата част от материалите, от които се произвежда стоката, това обстоятелство може да представлява показател в полза на квалификацията на договора като „договор за предоставяне на услуги“. За разлика от това, в обратния случай, когато купувачът не е доставил материалите, налице е ясен показател за това, че договорът следва да се квалифицира като „договор за продажба на стоки“.

41 От представената на Съда преписка по делото е видно, че по главното производство, макар KeySafety да е определяло доставчиците, от които Car Trim е трябвало да се снабдява с някои части, то не му е предоставяло никакви материали.

42 На трето място, въпреки че запитващата юрисдикция не предоставя никаква информация в това отношение, необходимо е да се отбележи, че отговорността на доставчика също може да представлява елемент, който следва да се вземе предвид при квалификацията на характерното за разглеждания договор задължение. Ако продавачът отговаря за качеството и за съответствието на договора на произведената в резултат на дейността му стока, тази отговорност ще наклони везната към квалифицирането му като „договор за продажба на стоки“. За разлика от това, ако същият е отговорен само за правилното изпълнение според указанията на купувача, това обстоятелство по-скоро е в посока на квалификация на договора като „предоставяне на услуги“.

43 С оглед на гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че договорите с предмет доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени — дори когато купувачът е определил някои изисквания относно получаването, преработката и доставката на тези стоки, без да е доставил материалите, и когато доставчикът е отговорен за качеството и за съответствието на стоката с договора — трябва да се квалифицират като „продажба на стоки“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента.

По втория въпрос

44 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество пита дали при наличие на договор за дистанционна продажба мястото, където съгласно договора са „доставени“ стоките или е трябвало да бъдат „доставени“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента, трябва да се определи по мястото на фактическото им предаване на купувача.

45 В самото начало следва да се подчертае, че по силата на член 5, точка 1, буква б) от Регламента страните по договора могат свободно да определят мястото на доставка на стоките.

46 Всъщност изразът „освен ако не е договорено друго“, който се съдържа в член 5, точка 1, буква б) от Регламента, показва, че страните могат да сключат споразумение, за да уговорят мястото на изпълнение на задължението за целите на прилагането на тази разпоредба. Освен това съгласно член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента, в който фигурира изразът „съгласно договора“, мястото на доставка на стоките по принцип е това, което страните по договора са избрали.

47 За да отговори на поставения въпрос, Съдът се основава върху произхода, целите и системата на Регламента (вж. Решение от 3 май 2007 г. по дело Color Drack, C-386/05, Сборник, стр. I-3699, точка 18 и Решение от 9 юли 2009 г. по дело Rehder, C-204/08, Сборник, стр. I-6073, точка 31).

48 Съгласно постоянната съдебна практика предвидената в член 5, точка 1 от Регламента специална компетентност по дела, свързани с договор, която допълва принципното правило за компетентност на съда по местоживеенето на ответника, отговаря на целта за близост и е обосновано от съществуването на тясна връзка между договора и компетентния да се произнесе по него съд (вж. Решение по дело Color Drack, посочено по-горе, точка 22 и Решение по дело Rehder, посочено по-горе, точка 32).

49 Що се отнася до мястото на изпълнение на въпросното задължение, в член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента този критерий на привързване се определя автономно, за да се подпомогне постигането на целта, която е от първостепенно значение, за уеднаквяване на правилата за съдебната компетентност с оглед на тяхната предвидимост (вж. в този смисъл Решение по дело Color Drack, посочено по-горе, точка 24 и Решение по дело Rehder, посочено по-горе, точка 33).

50 Така в рамките на Регламента посоченото правило за специална компетентност по дела, свързани с договор, утвърждава мястото на доставка като автономен критерий на привързване, който е предназначен да се прилага към всички искове, чието основание е един и същи договор за продажба на стоки, а не само към тези, които се основават на самото задължение за доставка (Решение по дело Color Drack, посочено по-горе, точка 26).

51 Все пак няма разпоредба от Регламента, която да дава определение на понятията „доставка“ и „място на доставка“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента.

52 Освен това следва да се напомни, че при създаването на тази разпоредба в предложението си за Регламент (ЕО) на Съвета от 14 юли 1999 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по

граждански и търговски дела (COM (1999) 348 окончателен, стр. 14) Комисията подчертава, че тя е насочена към „преодоляване на проблемите, свързани с използването на нормите на международното частно право от държавата, чиято юрисдикция е сезирана“ [неофициален превод] и че този „прагматичен подход при определяне на мястото на изпълнение“ [неофициален превод] се основава на чисто фактически критерий.

53 Най-напред, следва да се приеме за установено, че автономията на критериите на привързване, предвидени в член 5, точка 1, буква б) от Регламента, изключва използването на нормите на международното частно право на държавата членка на съда, както и на материалното право, което по силата на същите би било приложимо.

54 При тези условия запитващата юрисдикция следва най-напред да провери дали мястото на доставка не може да се изведе от разпоредбите на договора.

55 Ако по този начин мястото на доставка може да се установи, без да се прибягва до приложимото за договора материално право, то това място се счита за място, където стоките са доставени или е трябвало да бъдат доставени, по силата на член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента.

56 Напротив, възможни са случаи, при които договорът не съдържа разпоредба, която да разкрива, без да се прибягва до приложимото материално право, волята на страните относно мястото на доставка на стоките.

57 В такива случаи поради автономното естество на правилото за компетентност, предвидено в член 5, точка 1, буква б) от Регламента, това място следва да се определи в зависимост от друг критерий, който съблюдава произхода, целите и системата на Регламента.

58 Запитващата юрисдикция предвижда две места, които могат да послужат като място на доставката за целите на определяне на такъв автономен критерий, приложим при липсата на договорна разпоредба. Първото е мястото на фактическо предаване на стоката на купувача, а второто — на предаването на стоката на първия превозвач с оглед изпращането ѝ на купувача.

59 По примера на запитващата юрисдикция следва да се приеме, че тези две места изглеждат най-подходящи за определяне по подразбиране на мястото на изпълнение, където стоките са доставени или е трябвало да бъдат доставени.

60 Следва да се приеме за установено, че мястото на изпълнение, където стоките са или е трябвало да бъдат фактически предадени на купувача, за когото в крайна сметка са предназначени, в най-голяма степен съответства на произхода, целите и системата на Регламента като „място на доставка“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), първо тире от същия.

61 Този критерий разкрива висока степен на предвидимост. Той отговаря и на целта за близост, тъй като гарантира наличието на тясна връзка между договора и съда, който ще го разглежда. По-специално следва да се отбележи, че стоките, които представляват материалния обект на договора, по принцип трябва да се намират на това място, след като този договор бъде изпълнен. Освен това основната цел на договор за продажба на стоки е прехвърлянето им от продавача на купувача — действие, което е окончателно завършено едва при пристигането на тези стоки до крайното им предназначение.

62 С оглед на всички изложени по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че при дистанционна продажба мястото, където съгласно договора стоките са доставени или е трябвало да бъдат доставени, трябва да се

определи въз основа на разпоредбите на този договор. Ако на тази база мястото на доставка е невъзможно да се определи, без да се направи позоваване на приложимото за договора материално право, това място е там, където е извършено физическото предаване на стоките, посредством което купувачът е придобил или е трябвало да придобие право на ефективно разпореждане с тези стоки в крайното местоназначение на сделката по продажба.

По съдебните разноски

63 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Член 5, точка 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че договорите с предмет доставка на стоки, които предстои да бъдат изработени или произведени — дори когато купувачът е определил някои изисквания относно получаването, преработката и доставката на тези стоки, без да е доставил материалите, и когато доставчикът е отговорен за качеството и за съответствието на стоката с договора — трябва да се квалифицират като „продажба на стоки“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), първо тире от този регламент.**

2) **Член 5, точка 1, буква б), първо тире от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че при дистанционна продажба мястото, където съгласно договора стоките са доставени или е трябвало да бъдат доставени, трябва да се определи въз основа на разпоредбите на този договор. Ако на тази база мястото на доставка е невъзможно да се определи, без да се направи позоваване на приложимото за договора материално право, това място е там, където е извършено физическото предаване на стоките, посредством което купувачът е придобил или е трябвало да придобие право на ефективно разпореждане с тези стоки в крайното местоназначение на сделката по продажба.**

Подписи